

borte. Det er Bevilling eller Billigelse af ren, simpel Merudgift. Finantsloven er et Overflag — man maa nu her ittedetfor Finantslov tage Loven om Theatrets Bygning — „den er en Kalkule af, hvad den eller den Foranstaltning vil koste. Viser det sig, at Overflaget ikke kan holde Stik, kan f. Ex. en Bygning ikke opføres for de voterede Penge, fuldfører man den ikke desto mindre, Tingen er bevilget, man bruger Pengene. Denne Art af Tillægsbevillinger, som rigtignok høist uegentlig bærer dette Navn, hører til de Forhold, om hvis Nødvendighed eller Skønløshed der stadig har været Spørgsmaal paa Rigsdagen, og om man ikke rettere burde lade saadanne Merudgifter over bevilgede Penge til bevilgede Gjenstande gaa over i Statsregnskabet til Statsrevisionen.“ Det er den offentlige Anklagers Udtalelse om den Slags Overfridelser, som der her er Tale om, og det er en Udtalelse af den Mand, der optraadte som Forsvarer for Folkethinget. Tænk Dem nu, mine Herrer, hvad der vil ske, hvis man ikke bevilger disse Penge og ikke lader Sagen gaa til Statsrevisionen, men til det Udvalg, som der er stillet Forslag om at henvise Sagen til, og at dette Udvalg kom til det Resultat, at foreslaa Rigsretssag anlagt mod den Minister, som har afholdt disse Udgifter. Spørkedes vil den offentlige Anklager da være stillet ligeoverfor en saadan Udtalelse af den offentlige Anklager fra 1856; det kunde selvfølgelig ikke blive den samme Mand; thi han vil ikke kunne optrede og paatage sig at føre en Sag som den, der her foreligger, efter den Udtalelse, han her har fremført. Man maa jo vel erindre, at han procederede dengang til Ansvar og Straf for den Overfridelse, der dengang havde fundet Sted med Hensyn til ikke bevilgede Udgifter, og netop for at vise, at det, der dengang handlede om, var ikke af den Slags Udgifter, som der her er Tale om, fremhævede han dette som Noget, der ikke kunde være Tale om at gjøre Ansvar gjældende for. — Jeg har fremdraget dette allerede paa dette Trin af Sagen, for at det Udvalg, som jeg maa forudsætte, at Sagen vil blive henviset til, dog maatte kunde finde sig foranlediget til at gjøre sig bekendt med den Stilling, som den offentlige Anklager dengang indtog, og derefter muligvis tage sine Forholdsregler om, hvad der vil være rigtigt og forstændigt at gjøre ved dette Spørgsmaal fremtidig. Følger man den Vej, som Finantsudvalgets Mindretal har foreslaaet, nemlig at henvise Sagen til Statsrevisionen, saa er man i Overensstemmelse med den offentlige Anklager fra 1856. Dette kan Folkethinget gjøre, uden at afsætte sig for paa et senere Trin at komme til at lide et Nederlag, som det helst maa være fri for at lide. At ville beordre en Sag anlagt, som man med større eller mindre Sikkerhed forud kan se sig selv vil tabes, det kan jeg kun betragte som fjærende til et Nederlag for Folkethinget, og

det er dette, jeg vil advare imod; derfor vil jeg bede ærede Medlemmer, særlig det ærede Flertal, at tage disse Ting under Overveelse, som jeg her har tilladt mig at fremsøre.

Formanden: Jeg skal minde ærede Lædere om, at Spørgsmaalet om Ansvar jo utvivlsomt vil komme til at foreligge til Forhandling paa et senere Stadium, og jeg vil derfor bede dem om, saavidt mulig at indskrænke Forhandlingen her til, hvad der nu foreligger, nemlig Spørgsmaalet om Bevilling eller Ikke-Bevilling.

Berg: Jeg skulde ikke have forlangt Ordet i denne Sag, dersom ikke det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) paa en Maade havde udsætt mig dertil, idet det syntes, som om han ogsaa vilde drage mig og mine Udtalelser frem som Bevis for, at han havde været berettiget til at bruge Reserverfonden ved Theatret uden Bevilling. Da dette nu efter min fulde Overbevisning er en Opfattelse, der er stik modsat den rigtige Opfattelse af, hvad jeg til forskjellige Tider som Ordfører for Finantsudvalget har udtalt, saa føler jeg mig forpligtet til at oplyse dette for at værne imod en saadan Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. I 1872—73 udtalte jeg mig om denne Sag — jeg skal tage det saa kort som muligt, for at den høitærede Formand ikke skal gjøre Indsigelse imod Oplæsningen — som følger: „Det er derhos aldeles ubegrundet at antage, at man skulde kunne ty til denne Reserverfond; man kan ligesaalet søge Midler til Forgøelse af Bygningskapitalen ad denne Vej, som man kan det ad nogenformhelt anden, uden Rigsdagens Samtykke“. Da det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) havde begrundet sit Endringsforslag om en Nedsættelse af det aarlige Tilskud fra 50,000 Rd. til 30,000 Rd., som han og flere Andre havde stillet, udtalte jeg mig imod dette Forslag — dels foreløbig og dels senere — paa den Maade, som det ærede Medlem allerede har gjort mig en Tjeneste med at gjøre opmærksom paa, idet jeg ganske rigtig sagde, at denne Reserverfond var ligesaa sikker for den bevilgende Myndighed, som om Pengene laa i Sorø Akademis Kasse. Jeg udtalte udtrykkelig, at denne Sag kun var en Bogholderisag, idet det ærede Medlem, som havde stillet Forslaget, havde undladt at foreslaa en Nedsættelse paa Theatrets Udgiftsside paa det Budget, der forelaa. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, som den Gang var Forstagsfuldmægtig, skulde den Gang have fremhævet i Betænkningen, hvilke Udgiftsposter der kunde have været sparede og hvilke Indtægtsposter, der kunde have været forhøiede, for derpaa at begrunde sit Forslag, men forsaavidt som dette ikke var sket, saa vilde det altsaa kun være en Henviisning til, at man for at faae Penge til den daglige Drift var nødsaget til at ty til Reserver-